

Onur ALPOĞUZ BAHARIN CÜMBÜŞÜ

Bahar gelince dalların renklenmesi ne güzel olur değil mi? Göçmen kuşların gelişi ve havada süzülüşü. Günler uzamaya başlar, içimiz sevinç dolar. Daha bir hızlı hareket ederiz. Daha mutlu hissederiz baharda değil mi? Kışın kasvetli ve gri havası dağılmaya başlar. Yağmurlarını bile severiz nisanın, mayısın. Hele bir de yaza dönüyorsa mevsim keyfimize diyecek yok. Güneşi gökyüzünde daha çok görmenin huzuru bir başka olur bizim için. Artık ağaçlar renkli çiçeklerden yeşile, mora hatta bazıları bordoya çalan kırmızıya dönüşüverir. Sarı güneşin sıcağından kaçmak için gölgelik ararız. Kuş sesleri ortamı şenlendirir. Hele bir de sabaha karşı o şarkı söyleyen sakalar yok mu? İnsana ait olan bütün çirkin sesleri bastırır. Sonra sabah serinliği kaplar bedenimizi. Hafif bir ürperti ile tüylerimiz diken diken olur. Bir kedi geçer balkonun altından. Bakışları şirin mi şirin. İnsana insan olduğunu hatırlatır gibi. Eğer şanslıysanız bir serçe gelir konar balkon demirine sabah sohbetine davet eder gibi sizi. Keşke fırsat olsa da avucumuzdan bir yudum su içirsek şu misafirimize. Kana kana içse suyu serinletse içini. Bir kabin içine akşam yemeğinden artanları koysak, koysak da karınlarımızı doyursa, en yakın dostlarımız en sadık arkadaşlarımız.

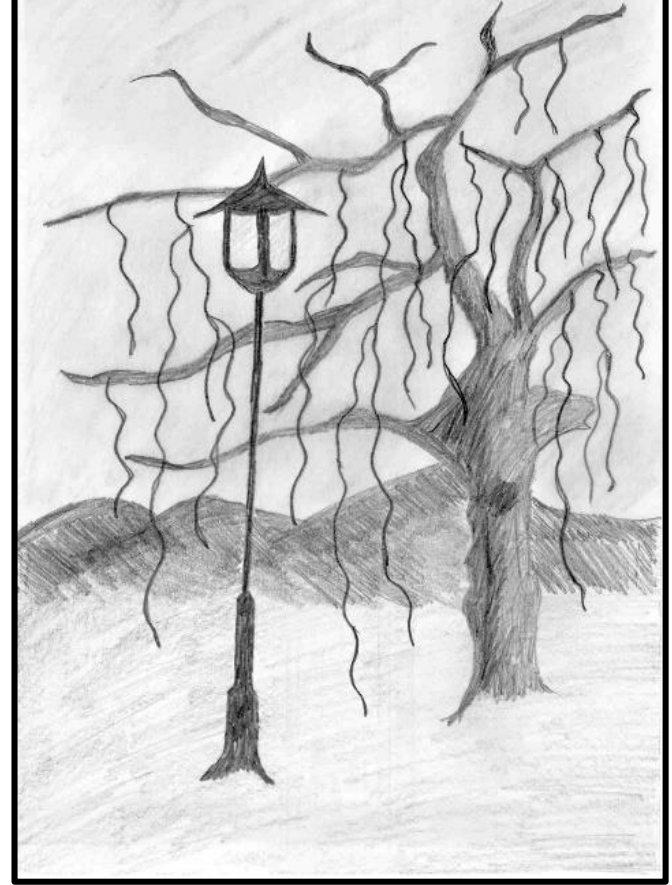
Nehirlerde yıkasak ayaklarımızı. Yüzümüz yansısı suyun üstüne kendimizi görsek. Denizlerinde yıkasak ve arınsak kirlerimizden. Gölgelerinde gizlensek ağaçların. Bir tohum bıraksak bereketli toprağa. Yeniden yeşerse umutlarımız. Filiz filiz, yeşil yeşil. Derelerden su taşısak toprak altındaki tohuma. Sonra bassak toprağa yalınayak. Elektriğimizi alsın, bize yeniden enerji versin. Keşke ben doğa olsam. Yeniden canlandırsam her şeyi. Sevmeyi öğretsem ona önce kendinden başlayarak.

Mustafa AYAR ARABA SEVDASI

Babam ilk arabasını aldığımda daha çok küçüktüm. Siyah renkli, siyah camlı bir Lada idi. Babamın evimizin önüne korna çalarak geldiği araba. Yanında küçücük kalmıştım. Nasıl baktığımı hatırlıyorum, şimdi de ne komikmiş aslında halim. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çok heyecanlıyım. Babam arabaya bindirdi hepimizi. Gezdik uzun bir süre. Baraja gittik. Oradan radar yoluna. Ben arka koltuğun tam ortasında ayakta duruyorum. Ağaçların ve diğer şeylerin yanımızdan hızlıca geçmesi beni çok şaşırtıyor. Hiç bu kadar hızla geçmemişlerdi yanımdan ve arabadan çıkan ses. Öyle hoşuma gitmişti ki, o gün karar verdim arabayla ilgili bir iş yapacağıma.

Ortaokula başladığım yaz, babamdan izin alıp bir tamircinin yanında çalışmaya başladım. Tek ilgimi çeken şey arabalardı. Aslında arabaların motorları daha çok ilgimi çekiyordu. Ustam işini iyi biliyordu ve bildiklerini öğretmek de çok hoşuna gidiyordu. Ustam iyice beni ikna etmişti. Bundan böyle arabalar benim dünyam olacaktı. 8. sınıfa giderken okulumuza bazı insanlar geldiler. Çubuk Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nden geliyorlarmış. Rehber öğretmenimiz bütün 8. sınıfları çok amaçlı salona topladı. Esmer, uzun boylu, bıyıklı ve biraz şişmanca bir öğretmen başladı anlatmaya okulunu. Sesi tok ve işini çok iyi bilen bir öğretmendi kendisi. O anlattıkça benim heyecanım artıyor, daha bir açıyordum kulaklarımı. Ben o anda kararımı verdim artık okuyacağım lise belli olmuştu. Bütün sorularımı sordum o esmer öğretmene. O da bıkmadan cevapladı beni, sağ olsun. Onlar okuldan çıkar çıkmaz, rehber öğretmenimizin yanına gittim. "Hocam" dedim, "Ben bu okula gitmek için ne yapabilirim?" diye sordum ona. Sınava girip okul için yeterli puanı almamı ve o okulu tercihlerimde ilk sıraya yazmamı söylemişti. Allah'ın ne sevgili kuluymuşum ki o esmer adam bizim okula geldi ve bana tam da okumak istediğim lisenin tanıtımını yaptı. Ne şanslıymışım ben ya.

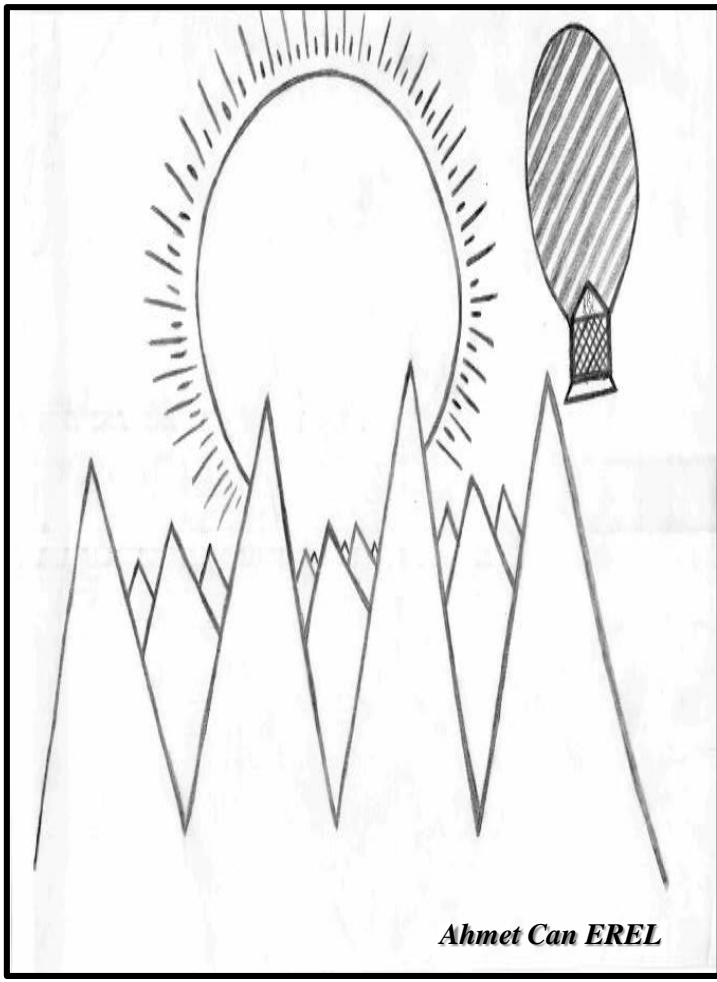
Sıdkı GÖZÜM

Derken yaz bitti sınava çoktan girmiştim ve tercihlerimi yapmıştım bile. Sonuçlar açıklanır açıklanmaz damladım okula ve durumumu öğrendim. Kesin kayıt için annem okul idaresiyle görüştü ve artık bu okulun öğrencisi oldum. Şimdi 12. sınıfa geldim. Teknik liseden sene sonunda mezun olacağım. O esmer adam dört yıl boyunca bölüm başkanımız oldu. Diğer öğretmenlerle birlikte bana her şeyi öğretmekle kalmayıp, bir de Erasmus + Avrupa Birliği Projeleri kapsamında yurt dışında staj yapma imkânı bile tanıdı. Ben yurt dışı hayali kuramazken, o bana yurt dışında staj yapma şansını verdi ve sonunda oradan okul bitince çalışmak için teklif bile aldık birkaç arkadaşla birlikte. Ne mutlu bana istediğim okulda, istediğim mesleğin eğitimini almış, hem de iyi eğitilmişim. İnsan başka ne ister zaten.

İlk arabamızı evimize geldiğinde karar vermiştim aslında ne olacağıma. Yıllar boyu o karara sadık kaldım. Önümüzdeki haziran ayında mezun oluyorum. Her şey için hem öğretmenlerime, hem de arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Bu yazıyı okuyan arkadaşlara da hayallerinin peşini bırakmamalarını öneririm.

Sevgiyle kalın.

Ahmet Can EREL

Berat Adem Can BODUR **ALMANYA**

Okulumuzun Avrupa Birliği Projesi kapsamında katıldığı ve bir ay süren Almanya stajı beni hem çok etkiledi, hem de çok değiştirdi.

Önce okulda projeyi yöneten öğretmenlerimiz, biz öğrencilere proje hakkında bilgilendirme toplantıları yaptılar. Hepimiz çok heyecanlanmıştık. Gerekli şartları taşıyan öğrencilerin bu staja katılabilecekleri söylenmişti. Her gece yatarken dua ediyordum seçilenler arasında olabilmek için. Kalanlar arasında olursam çok üzülecektim. Öğretmenlerimiz bizlerle ve ailelerimizle pek çok görüşmeler yaptılar ve projeye katılacak öğrencilerin açıklanacağı gün geldi çattı. İki grup belirlenmişti: İsveç grubu ve Almanya grubu ve ben Almanya grubundaydım.

Gözlerime inanamıyordum. Kalbim yerinden fırlayacaktı.

Hiç yurt dışına çıkmamıştım. Çıkma ihtimalim de çok zayıftı ama şimdi bu imkan bana sağlanmıştı. Günler geçmedi bir türlü. Sanki şafak sayıyordum. Yapılan her hazırlık toplantısında heyecanım biraz daha artıyordu. Pasaport işlemleri falan derken gideceğimiz gün geldi çattı. Hepimiz Esenboğa Havalimanı'nda buluştuk. İstanbul uçağıyla Sabiha Gökçen'e indik. Yolculuk güzel geçmişti. İlk uçağı binme deneyimimdi ama güzel yolculuktu. Çevremdeki her şeye ilgi ile bakıyordum. Daha sonra aktarma yaptığımız için Düsseldorf uçağına binip, üç buçuk saat yolculuktan sonra Almanya'ya iniş yaptık. Ülkeye giriş işlemlerini yaptıktan sonra rehberimiz bizi alarak, bir ay boyunca kalacağımız otele götürdü. Otele giderken çevremi dikkatle seyrettim. Binalar, parklar, insanlar, bambaşka bir dünya...Otele yerleştik. Almanya'da kurallar net. Bu seferlik böyle yapayım diyemiyorsun. Tabi otelde de uygulanacak kurallar var. Bunları bize rehberimiz açıkladı. Odalara yerleştikten sonra bizi yemeğe götürdüler ve şehirde biraz gezdirdiler. Çok güzel bir doğası var. İnsanları saygılı, kimse kimseyi rahatsız etmiyor. Şehrin içinde parklarda tavşan gibi hayvanlar vardı ve kimse bu hayvanlara zarar vermiyordu. İlk hafta çevreyi tanıdık. Otel sahibi Ağrılı bir Türk'tü. O da bize Düsseldorf hakkında pek çok bilgi verdi.

İkinci hafta staj yerlerinde işe başladık. İş yerlerinde de aynı düzen, aynı disiplin vardı ama biz de ülkemizi ve okulumuzu çok iyi temsil ettik. Düzene ve disipline uyum sağladık ve ayrıca mesleki bilgimizle göz doldurduk. Hatta lise sonrası için iş teklifi bile aldık.

Bir ay boyunca hafta içi işe gittik, hafta sonlarında ise kültür gezilerine katıldık. Yakın ülkelere yapılan gezilere katıldık. Hollanda- Fransa- Belçika gezileri yapıldı. Ben bunlardan sadece Hollanda ve Fransa'ya gidebildim. Eh bütçe meselesi. Fransa'da siyahi insan çok fazla, bunların Kuzey Afrika'dan gelen göçmenler olduğu söylendi. Hollanda ise çok özgür bir ülke. Amsterdam'daki kanal ve çevresindeki evlere bayıldım. İnsanlar kanal içinde tekne evlerde yaşıyorlar, bana çok ilginç geldi ama yine de en çok Almanya'yı beğendim. Almanya'da müze ve okul gezilerine katıldık. Okullardaki sınav sistemi bana ilginç geldi. Kapalı bir odada üç öğretmenin gözetiminde sınavlar yapılıyor. Yani kimse kimsenin kağıdına göz ucuyla bakamıyor. Çok medeni bir ülke Almanya. Karşıdan karşıya geçerken yayaların önceliği var. Sokaklarda başıboş kedi ve köpekler yok. Gördüğümüz kedi ve köpeklerin hep sahipleri yanlarında. Bu evcil hayvanlar için sahipleri her yıl 500 Euro vergi veriyorlarmış. Almanlar çocuklarını akşam 18.00 civarı uyutuyorlarmış. Ertesi sabah güne erken ve iyi başlasınlar diye. Şaşırdım! Biz de yatmamak için direniyoruz. Cuma günleri herkes alışveriş yapıyor ve cumartesi tatil. Tatili evlerinde aileleriyle geçirmeyi tercih ediyorlar. Cumartesi her yer kapalı.

Evet Almanya bir başka dünya. Tanıdım, etkilendim. Özellikle iş disiplini ve kuralcılığından. Bunu hayatıma uygulamayı düşünüyorum. Umarım benim gibi bu tarz tecrübeleri herkes bir gün yaşar. Hoşcakalın.

Ahmetcan ARSLAN **HIŞIRDAYAN YAPRAKLAR**

Suyun sesidir ağacın sesi,
Dalın sesidir ormanlar,
Yaprakları hisırdayan ormanlar,
Koruyun ormanları kirletmeyin doğayı.

Ormanı orman yapan ağaçlar,
Yeşil yeşil yapraklar,
İşte bunlar ormanlar,
Huzur verir insana ormanlar.

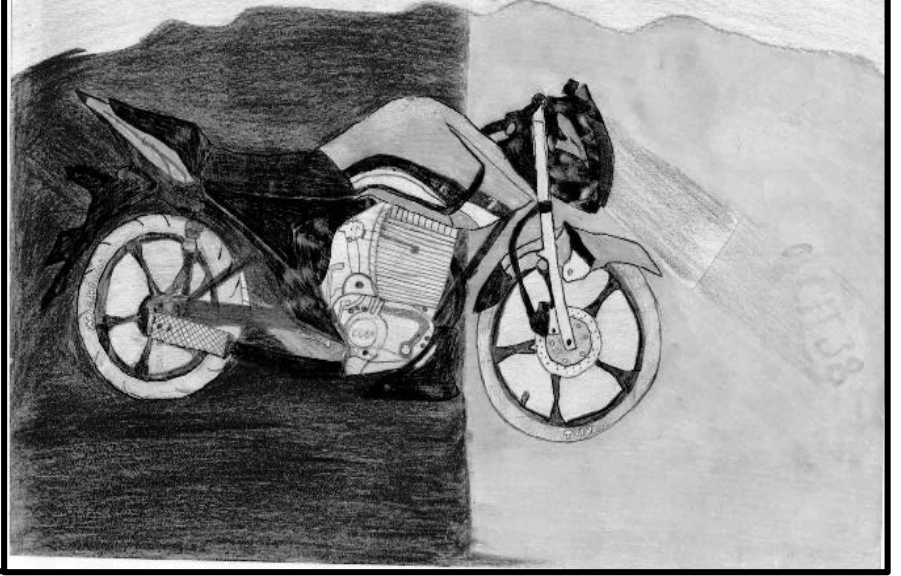
İbrahim Mert TUNCEL **BİR AVUÇ ÖZLEM**

Güneşte kalan bir avuç kar gibi,
Eriyor önümde bir bir mevsimler,
Yanakta gözyaşımın ateşi alev gibi,
Yürekte kırmızı güldür özlemler,
Uzayıp giden yol, engel orada,
Dermansın kanayan yarada,
Bazen karanlık, bazen aydınlıklarda,
Beklenen bir mektup, sözdür özlemler,
Kavuşmak istenir, hasret var serde,
Katlandım bunca çileye, tükenmez derde,
Çıkacak elbet karşıma kim bilir nerde,
Umutlarla doludur özlemler!

Enes Taha POYRAZ
ASLIMIZ GÖZLERDE

Üç beş damla bir olup, bulutlara göçtük,
Aslımız gözlerine dayanır, onlardan düştük,
Okyanuslar, nehirler, kıtalar geçtik,
Issız nice dağ başları...
Gözlerinde yaşamaya öyle alışmıştık ki,
Ayrılmak zulümlerin en büyüğü oldu bize,
Birimiz bir gecenin düşüne aktı,
Birimiz hüznü bir romanın içine,
Bir ben tutunmuştum kirpiklerine,
Dokunmasan canım hiç yanmayacaktı.
Şimdi hangi yağmurdayım bilmezsin,
Bulutları düşürdüm gözlerinin peşine.

Abdullah KOYUNCU

Ferhat KARACA
BİR YANIM EKSİK

1995 yılının bahar aylarından Nisan ayında doğduk. Aynı karnı aynı anda paylaştık. O benden on yedi dakika önce gelmiş dünyaya. Tam on yedi dakika sonra ben. Bırakır mıyım ona tek başına dünyayı? Annemin sıcak kucağını, babamın o muhteşem gülüşünü bırakır mıyım? Mecburdu paylaşacaktı her şeyi benimle. Ne yalan söyleyeyim öyle de oldu. Yirmi bir yıl yan yana yaşadık. Her şeyi paylaştık. Aramıza kıskançlık hiç girmedi. Ne güzel basketbol oynardı. Eline topu alınca, bütün bağlantılarını koparırdı hayattan. Saçını hep kısa kestirirdi. Tek farkımız da buydu. Derdi ki bana: "Oğlum saçımız farklı olsun ki beni sen zannetmesinler de kısmetim kapanmasın." Gel be, gel de tüm kısmetime düşüneni sana vereyim! Gel!

Üç yıl önce bugün. O kısa saçlarından eser kalmamış, tüm kirpiklerini emanet etmiş zamana, yorgun. Birden bire gitti. Yahu insan bir ses eder, bir haber verir. Yok. Gitti. Sessizce. İşte o an çok kıskandım onu. Ondaki bu gururlu duruşu. Kanser teşhisi konuldu iki yıl evvel, adını bile anmak istemediğim bir hastanede, adını bile hatırlamadığım bir doktor(!) tarafından. Önce insan inanmıyor. Çünkü kimse kendi başına geleceğini düşünmüyor. Hep bir tanıdığın, bir arkadaşın arkadaşının başına gelmişti diyor insanlar. Bu sefer öyle olmadı. Tam can evimize düştü haber, hedefi on ikiden vurdu. Neyse arada geçenleri anlatıp, daha da sıkılmayım canınızı.

Akşamlar en sevdiğim vakitti. El ayak çekildiğinde Mahir ile geçerdik odamıza ve bizim günümüz yeni başlardı. En sevdiğimiz şey bulmaca çözüme yarışması yapmaktı. Bulmacayı önce tamamlayanın tüm ödevlerini ve haftalık işlerini kaybeden yapardı. Genelde ben yenerdım. Acayip hoşuma giderdi, onu kan ter içinde kalmış bütün işleri bitirmeye çalışırken ve elimde annemim sıkıldığı meyve sularını içerken izlemek. Akşam yeniden olurdu. En sevdiğimiz vakit. Önce okkalı bir sitem sallardı gözlerimin içine bakmadan. Anlardım aslında kime ne söylemek istiyor ama onu daha da sinirlendirmek için üstüme alınmıyormuş gibi yapardım. En son o yendi beni. O hafta bütün işleri ben yapacaktım. Birden kasmaya başladı zaferinin ertesi sabahı. Yiyemez oldu bir şey. Babam hemen bir doktor araştırdı ve gittik o doktora. Doktor babacan bir adam değildi ama alanında da en iyisiymiş. İlk gördüğümde adamı sevmedim ve sevmeyecektim de bir ömür boyu. Neyse ya bunlardan bahsetmeyecektim size. O doktordan sonra bütün işler bana kaldı ama bu sefer hayatın en iddialı oyununun soncunda. Bir yerde öylesine yaşamak bir yerde yaşamak için savaşmak adlı pis bir iddia. Sonunda hepimiz iddiayı kaybettik.

Bir sabaha karşı sessizce gitti Mahir, o güzelim insanların gittiği o eşsiz yere ve bana yalnız geceleri bıraktı. Her akşam ben ve ben baş başa kaldık. Ben ve ben ama bana benzeyen ben. Karanlıklar...

Furkan ÜLGÜ
YÜREGİNDEN ÖPERİM

Sevgili Ben;

2019 yılının ekim ayında şimdi. Yaş oldu çok küsur. Gördük geçirdik. Senin o hep "Acaba ne olacak? Başımıza neler gelecek?" gibi sorularının bazılarını cevap almış durumdayım. Bazıları ise hala cevap aramakta ya da beklemekteler.

Nasılın genç Sinan? Umarım hayat dolusundur? İnşallah iyisindir? Hala soruyor musun kendine o soruları? Beni sorarsan ben hızla yaş almaktayım ve çok özlemekteyim seni. İnan bana bir fırsat verseler hemen geleceğim yanına. Her şeyi yüz yüze anlatacağım. Neler yapmalısın, nelerden vazgeçmelisin. Nelere başlayıp neleri bırakmalısın. Her şeyi tarif edeceğim ki, ayağın taşa değmesin ama daha o bileti üretmedi hiçbir matbaa. Şimdi ben senin hayallerindeyim geleceğin olarak. Sen de benim anılarımda capcanlı duruyorsun karşımda. Ben cevapların çoğunu almış bir yetişkinim, artık sen ise soruları sormaya hazır ve meraklı bir genç. Ben senden haberdarım her halini biliyorum. Sen ise sadece merak içindesin benim saçlarımın renginin, dökülmemişse tabi. Anlatayım sana o halde gelecekteki seni. Saçlarım dökülmedi. Biraz seyrediler ama hala başımda birkaç yüz tanesi duruyor. Sadece renklerinden vazgeçtiler. Sadeliğe yöneldiler ve beyazı seçtiler. Biraz kilo aldım. Sporu bıraktım yaş gereği ve bu da bana kilo olarak geri döndü. Beni çok değiştirdi. Artık senin olduğun gibi kararsız değilim. Daha net kararlar alıyorum artık. Daha geniş açılardan bakıyorum olaylara. Motor ustası oldum. Kendi işyerimi açtım ama öyle sıradan bir yer değil. O ünlü markaların servislerini aldım ve çok iyi bir ekip kurdum. Sadece işin başındayım ve elemanlara rehberlik ediyorum. O beğenmediğin okul beni bu hale getirdi. O yüzden değerini bil. Özellikle de atölye derslerinin. Hiçbir dersi kaçırma ve hocalarının söylediği her şeyi bir kanun gibi algıla. O sayede ben buradayım. Sonra vazgeçme hayallerinden. Kâğıtlara çizdiğin araba resimleri ve motor aksamalarının kesitleri hala odamdaki kasada duruyor. Bir gün bile kalemi bırakma elinden. Bırakma ki ben sana bu mektubu yazabileyim. Yazabileyim de aslında çok şeyin değişmediğini, az şeyin ise kontrolümüzde olduğunu anlatabileyim sana.

Artık son cümlelerine doğru geliyorum bu mektubun. Sinan, genç Sinan. Gerçekçi hayaller kur ve bu gerçekçi hayallerin peşinden inatla koş. Odaklan yaptığın işe, en iyisini ortaya koymak için çaba harca. Sana sunulanın değerini bil. İmkânsız iste. Her şey hayatta asılı duruyor. Sana düşen sadece yüreğinden isteyip, asılı duran meyveleri dallardan toplamak.

İyi dileklerimi yolluyorum sana bu mektupla. Yollayayım ki benim de önüm açılsın. Kendine iyi bak. Biliyorum aslında çok da umursamadığımı ama yine de ağız alışkanlığı söyleyeyim işte.

O güzel yüreğinden öperim. Sevgiyle kal.

Ömer Faruk AKPINAR
GÖKYÜZÜ MAVİ
YERYÜZÜ YEŞİL

En sevdiğim şeydir annemle babamın hafta sonları habersiz düzenledikleri geziler. Daha bir neşeli oluruz bugünlerde.(Özellikle annem ve babam daha anlayışlı, daha güler yüzlü ve esprili olurlar bugünlerde.) Sabaha karşı çıktık yola. Ağabeyim direksiyon başında. Ehliyetini aldı ve şoförlükte ustalaşması için babam sürekli arabayı onun sürmesini istiyor. Annemle biz arkada oturuyoruz ve ben durmadan nereye gittiğimizi soruyorum. Şimdi anladım ben neden bu iki rengi çok seviyorum. Sonsuzluğu ve kardeşliği çağırtdıkları için bana.

Annem göreceksin diyerek gülümsüyor. Çıktık Çubuk'tan yola. Orta'yı geçtik az sonra otoban. Babam ağabeyime yolu tarif ediyor. Ağabeyim babama: "Sen kullan da arabayı ben etrafı göreyim yahu!" diyerek sitem ediyor. Babam: "Yoo, ehliyeti boşuna aldırmadık sana." diyerek yaramaz bir çocuk gibi cevap veriyor. Yol bitsin, bir an önce gelelim istiyorum, neresiyse bu görülecek yere. Derken babam buradan sağa dön ve otobandan çıkalım diyor. Bir kasabaya geliyoruz. Safranbolu. Ben göğün hiç bu kadar mavi olduğunu görmemiştim. Arabayı park ettik ve indik arabadan. Harika evlerle dolu Safranbolu. Ben bir evlere, bir de gökyüzüne bakıyorum. En çok mavisi dikkatimi çekiyor çünkü. Berrak bir gökyüzü. Kirlenmemiş. Dolaşıyoruz çarşı içinde. Annem hediyelik eşyalara bakarken, babam o bilirkişi tavrıyla bize yer hakkında tarihi bilgiler vermeye çalışıyor ancak benim aklım gökyüzünde. Ağabeyim ne düşünür bilmem ama ben sevdiğim iki renkten birisine takılmışım. Evler ve diğer şeyler o mavilikle anlam kazanıyor benim için. Derken babam seslendi: "Haydi gidiyoruz." ve bindik arabaya geri.

Bu sefer direksiyonda babam. "Haydi dedi ağabeyime sen yolun keyfine bak." Ağabeyim sevinerek oturdu babamın yanına. Babam: "Yaklaşık on dakika sonra gözlerinizi dört açın, bu yolu başka bir yerde göremezsiniz." diye uyardı bizi. Annem de "Hazırlayın telefonlarınızı en güzel doğa resimlerini çekeceksiniz az sonra." dedi. Öyle bir yola girdik ki, ne kadar haklı olduklarını anladım. Açtım hemen telefonumun video çekimini ve bastım çekim düğmesine. Benzeri olmayan bir yoldu, bu içinden geçtiğimiz. İçinden geçtiğimiz diyorum, gerçekten de içinden geçtik. Yemyeşil bir örtüydü sanki içinden geçtiğimiz. Yolun kara asfaltının üstünü, onu güneşten korumak istercesine sarmalamış. İki taraftan ağaçlar kardeşlik mesajı verir gibi kenetlemiş dallarını birbirlerine, gelen geçeni selamlıyorlar. Yapraklar birbirine dokundukça hışır hışır sesleri. Açtım camı doğanın bestesini dinlemek için. İşte sevdiğim renklerden bir diğerinin, yani yeşilin yeni bestelerini dinlemek istermiş gibi. Gözlerimi kırpma bile istemedim yol boyu. Yaprak ve dallardan bir başörtüsü altından, içinden geçen biz. Sanki peri masalı gibi. Hiç sonu gelsin istenmeyen bir peri masalı gibi.

Sağ ol anne. Sağ ol baba. Sevdiğim iki rengin dünyayı nasıl güzelleştirdiğini gösterdiniz bana.

Mert Ali KÖSE
BİR DAGIN UĞULTUSU

Kim bilir bilmediğim yerlerde
Daha adını bile bilmediğim nice çiçekler
Kök salıyorlar toprağa
Kim bilir kaç anne çocuğunu kucağına alıyor
Kaç çocuk kana kana anne sütü içiyor
İçin için acıkmış
Kim bilir kaç uykuda kaç uykuya yatmış
Yaramazlığa koyulmuş kaç
Acaba kaç baba oğul yolu gözler?
Kaç anne evlat özlemi çeker
Kim bilir?
Kaç kişi sevdiğine şiir yazıyordu
Kaç kişinin gözü postacıda
Ya o dağlar
Yüce dağlar
Doruklarına bulutlar inmiş
Kimine yol açar kimine engel koyar
Bırakın sevdiğime erişeyim
Dağlar.

Furkan ŞAHİN
YÜREK SIZISI

Geldi dört mevsimin yürek sızısı,
En sevdiğim mevsim sonbahar,
Yavaş yavaş yaprakları sararan ağaçların görüntüsü,
Burkuyor içimi,
İnsanın içine işleyen serin rüzgar,
O eşsiz ve renkli manzara,
Ama ne yazık ki gidecek yakında,
Kış gelecek sonra, kar yağacak,
Her taraf beyaz bir örtüyle kaplanacak,
Geçit töreni yapacak mevsimler art arda,
Ve ben hep özleyeceğim sonbaharı,
Dört mevsimin yürek sızısı,

İMTİYAZ SAHİBİ

Sakin ÇIPLAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Nur ELBİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Mehtap SATIK TOHLU

GÖRSEL DANIŞMAN

Nazlı KÖKYAY

YAYIN KURULU

Hüseyin Tamay ELBİR

Ali ÖZMEN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK AHİ EVRAN MESLEKİ VE TEKNİK ANADLU LİSESİ

Atatürk Mah. Akşemseddin Cad. Zirve 1 Sok.

No:19/1 06760 Çubuk / Ankara

TEL NO:03128379282